

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 8C/140/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812218368
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Chmelanová
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2014:3812218368.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza sudcom JUDr. Ľubicou Chmelanovou v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova ul. č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpený: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania zo dňa 14.08.2014 **z a m i e t a**.

Súd návrh **z a m i e t a**.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa návrhom podaným dňa 27. 9. 2012 domáhal, aby súd a) medzitýmnym rozsudkom v zmysle § 152 ods. 2 veta druhá in fine O.s.p. rozhodol o základe veci tak, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá vznikla navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenie na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXX dlžníkom (povinným): O. H., nar. X.X.XXXX, vo veci EX 8319/2011, postupom, v ktorom by správne interpretoval a aplikoval ust. § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. a b) rozsudkom rozhodol tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi z titulu majetkovej škody sumu 1303,36 eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 260,67 eur. Súčasne žiadal priznať trovy súdneho konania.

Návrh (navrhovateľom označený ISTINA RS) navrhovateľ odôvodnil tým, že navrhovateľ ako oprávnený subjekt (veriteľ zo zmluvy o úver č. XXXXXXXX) navrhol písomným podaním postupom podľa § 38 a nasl. zákona č. 233/1995 Z. z. (Exekučného poriadku) súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu pre svoju pohľadávku, ktorá mu vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXX dlžníkom O. H., nar. X.X.XXXX. Súdny exekútor predložil návrh navrhovateľa na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom Okresnému súdu Prievidza a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd túto žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie prijal na ďalšie konanie.

Vzhľadom na zmeny právnej úpravy procesného postupu exekučného súdu navrhovateľ poukázal na znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 1. 6. 2011, od 1. 6. 2010 do 31. 5. 2011 a od 1. 2. 2002 do 31. 5. 2010 v tom zmysle, že v exekučnom konaní sa v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 1. 6. 2011 a od 1. 6. 2010 do 31. 5. 2011 robil rozdiel medzi exekučnými titulmi. Povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie

exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti nebola založená vo vzťahu k notárskym zápisniciam a vykonateľným rozhodnutiam rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Upozornil, že navrhovateľ disponuje exekučnými titulmi, ktorými sú rozsudky Stáleho rozhodcovského súdu v zmysle zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, pričom tu nejde o rozhodnutie rozhodcovskej komisie, ale o rozsudok rozhodcovského súdu. Rozhodnutie rozhodcovskej komisie je iný právny inštitút ako rozsudok rozhodcovského súdu. Rozsudok rozhodcovského súdu je exekučným titulom podľa iného ustanovenia O.s.p. a neskôr Exekučného poriadku - § 274 písmeno h) O.s.p. a § 41 ods. 2 písmeno i) Exekučného poriadku ako iné vykonateľné rozhodnutia a schválené zmiery, ktorých súdny výkon pripúšťa zákon. V exekučnom konaní vedenom podľa týchto procesných pravidiel je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu.

V exekučnom konaní vedenom za platnosti § 44 ods. 2 Exekučného poriadku od 1. 2. 2002 do 31. 5. 2010 sa nerobil rozdiel medzi exekučnými titulmi, a preto exekučný súd mal zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti a to bez ohľadu na to, či exekučným titulom bolo rozhodnutie všeobecného súdu, rozhodnutie rozhodcovského súdu alebo exekučným titulom bola napr. notárska zápisnica.

Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 16.8.2010 (konanie začalo dňa 7.11.2009) a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, pričom k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 282 dní).

Nesprávny úradný postup charakterizovaný nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prietahov a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok, bol príčinou konkrétneho následku, ktorý sa prejavil vznikom materiálnej škody a nemajetkovej ujmy na strane navrhovateľa.

Exekučný súd tým, že svojím nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva navrhovateľa na zaplatenie dlhu v časti istiny a to bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi navrhovateľom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným odvíjajúceho svoju podstatu od uzatvorenej predmetnej zmluvy o úver. Na jednej strane existuje exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu, ale z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný, a na druhej strane nie je možné zo strany navrhovateľa iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej. Podľa navrhovateľa je rozsudok rozhodcovského súdu rovnocenným exekučným titulom s rozsudkom vydaným všeobecným súdom v občianskom súdnom konaní.

Navrhovateľ postup exekučného súdu hodnotí ako nesprávny a v rozpore so zákonom, s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Podľa neho v predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe a rovnako tak neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevykonalnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej. Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa navrhovateľ v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal.

Navrhovateľ si z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatňuje náhradu majetkovej škody vo výške 1303,36 eur predstavujúcu náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úver.

Navrhovateľ si ďalej uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny

proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je podľa názoru navrhovateľa dôsledkom jeho nesústreďenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zmarenie nútenej vymožitelnosti majetkového práva navrhovateľa.

Nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu legitímneho očakávania navrhovateľa, že správnym a zákonným postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Poukázal na to, že navrhovateľ mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky a jej príslušenstva, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. Postup exekučného súdu zamedzil navrhovateľovi správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára. Na podporu svojho návrhu na náhradu nemajetkovej ujmy uviedol ako ďalšie dôvody: a. neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv navrhovateľa v spojení s absolútnou nemožnosťou súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva, vyvolala u navrhovateľa, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, b. vytvorenie absolútnej nemožnosti súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na jeho strane, ale aj na strane jeho majiteľov, c. nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie jeho podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní jeho ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Navrhovateľ si uplatnil ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy sumu vo výške 20% z uplatňovanej istiny s príslušenstvom, t.j. sumu 260,67 eur.

Navrhovateľ uzavrel, že podaným návrhom sa domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievdza.

Uviedol, že postupoval podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, ale odporca do podania návrhu na žiadosť pozitívne nereagoval.

Odporca vo svojom písomnom vyjadrení k návrhu zo dňa 26.8.2013 v rámci procesných námietok poukázal na to, že v návrhu sa vyskytujú viaceré nedostatky, napr. navrhovateľ nedokázal ani len uviesť spisovú značku príslušného exekučného konania, pod ktorou je vedené na súde, chýbajú relevantné údaje ako dátum doručenia podania na súd, ktorý má význam pre posúdenie celej veci a dátum, kedy sa navrhovateľ dozvedel o vzniku škody. Navrhovateľ nepriložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval vôbec existenciu predmetného exekučného konania, vznik skutočnej škody, nemajetkovej ujmy. Celú dôkaznú povinnosť prenáša na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša žalobca sám.

Tvrdenie navrhovateľa, že nemá vedomosť o spisovej značke ním uvedeného exekučného konania, sa nezakladá na pravde, má charakter zavádzajúceho tvrdenia. Neoznačenie spisovej značky exekučného konania, v ktorom malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu, bolo jedným z dôvodov, pre ktoré Ústavný súd SR odmietol sťažnosti navrhovateľa na porušenie jeho ústavných práv nečinnosťou exekučného súdu (napr. rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 211/2012, sp. zn. IV. ÚS 366/2012, sp. zn. IV. ÚS 374/2012). Podľa názoru odporcu nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Navrhovateľ uvádza rozhodnutie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, čo by sa mohlo vysvetliť ako namietanie nezákonného rozhodnutia, ale zároveň namieta nesprávny úradný postup v podobe prieťahov konania. Nie je teda zrejmé, či si navrhovateľ uplatňuje nárok z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prieťahov, z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote.

Vo vzťahu k tvrdeným prieťahom v konaní odporca poukázal na to, že navrhovateľ neuvádza kroky, ktoré podnikol na odstránenie neželaného stavu, neuviedol, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prieťahy predsedovi okresného súdu, resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti, t.z., či využil účinné

právne prostriedky nápravy na urýchlenie konania. V tejto súvislosti poukázal na Nález Ústavného súdu SR III.ÚS 69/2011 - 25 zo dňa 3.5.2011, podľa ktorého sťažovateľ má predovšetkým postupovať podľa zásady vigilantius iura (každý nech si stráži svoje právo). To, že tak navrhovateľ nekonal, je možné pripísať iba jemu. Poukázal i na to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR.

K podmienke uplatnenia nároku na súde uviedol, že dňa 23.4.2012 mu boli doručené prvé žiadosti navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23. 4. 2012. Vzhľadom na skutočnosť, že už dňa 27. 9. 2012 boli okresnému súdu doručená predmetná žaloba vo veci, je zrejmé, že navrhovateľ ju nepodal po uplynutí 6 mesačnej lehoty, ale skôr, v rozpore s § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, v znení neskorších predpisov. Preto odporca má za to, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Poukázal i na to, že navrhovateľ napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody nepreukázal požadované skutočnosti, nedoplnil žiadané informácie, nebol ochotný uviesť dátumy, kedy sa dozvedel o škode, nepriložil doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, neuviedol, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prieťahy/ ústavné sťažnosti, ani nedoplnil doklady preukazujúce vznik nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ teda neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie ním podaných žiadostí, a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal. Z týchto dôvodov odporca nárok navrhovateľa nepovažuje za predbežne prerokovaný.

K podmienkam úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody uviedol, že všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, ustanovuje zákon č. 514/2003 Z. z. sú: 1/ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, 2/ vznik škody, 3/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou, pričom pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky 3 podmienky súčasne.

K nesprávne úradnému postupu rozhodnutím o žiadosti o vydanie poverenia po 15-dňovej lehote odporca uviedol, že s poukazom na § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 1.6.2011 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule, čo znamená, že akýkoľvek nárok navrhovateľa vychádzajúci z nesprávneho úradného postupu v podobe nerozhodnutia v 15-dňovej lehote v namietanom exekučnom konaní začatom po 1.6.2011 nemá žiadnu oporu v zákone.

K nesprávne úradnému postupu zamietnutím návrhu na vydanie poverenia odporca uviedol, že v súlade s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 1.6.2011 ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Predmetné rozhodnutie okresného súdu nie je možné považovať za nezákonné a zároveň ich zákonnosť/nezákonnosť nie je možné posudzovať v tomto konaní. Vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy a to v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy (uznesenie ÚS SR č.k. IV. ÚS 60/2011-13, uznesenie NS SR z 13.10.2011 sp. zn. 3 Cdo 146/2011, uznesenie NS SR z 26.9.2011 sp.zn. 3 MCdo 11/2010, uznesenie NS SR z 29.3.2011 sp. zn. 5 Cdo 291/2010).

Odporca ďalej vzniesol námietku premlčania v súvislosti s nesprávnym úradným postupom s poukazom na § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a to pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.4.2009 (t.j. tri roky pred dňom, kedy boli odporcovi doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku).

K materiálnej škode, k jej vyčísleniu odporca uviedol, že navrhovateľ nepreukázal existenciu škody a jej výšku.

K nemajetkovej ujme odporca uviedol, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a

nedôvery sú irelevantné, pretože nároky uplatňuje právnická osoba. Odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými prietahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo. Požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 20% z istiny a príslušenstva nie je podložená akýmikoľvek reálnymi skutočnosťami či rozumnou úvahou. Poukázal na to, že navrhovateľ a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, k čomu ako dôkaz pripojil list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť č. JUST/A3/RM/kb D(2010) / 1360, sudy konštatovali porušenie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť navrhovateľa podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Navrhovateľ je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopříjmových osôb. Odporca zastáva názor, že navrhovateľ nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súlad postupu navrhovateľa s dobrými mravmi, ako aj nedostatočnosť konštatovania porušenia práva. Odporca považuje konanie navrhovateľa za konanie v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mala navrhovateľovi vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite navrhovateľa.

K príčinnej súvislosti odporca uviedol, že v zmysle § 5 ods.1 a § 9 ods.2 zákona č. 514/2003 Z.z. je pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody nevyhnutné okrem existencie nesprávneho úradného postupu/nezákonného rozhodnutia, vzniku škody či nemajetkovej ujmy, preukázať aj príčinnú súvislosť medzi týmito zložkami. Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti, ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku, nemožno tvrdiť, že navrhovateľovi vznikla škoda postupom súdu.

Záverom odporca zhrnul, že navrhovateľ nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávne úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu (spočívajúcim v tom, že rozhodol o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia a to po zákonom stanovenej lehote) a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Návrh žiadal v celom rozsahu zamietnuť a navrhovateľovi nepriznať náhradu trov konania.

Uznesením č. k. 4NcC/617/2012 - 16 zo dňa 30. 10. 2012 Krajský súd v Trenčíne rozhodol, že sudca JUDr. Valéria Pišová (sudca, ktorému bola vec pôvodne pridelená na rozhodnutie) nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 8C/140/2012.

Uznesením č. k. 4NcC/41/2013 - 22 zo dňa 19.2.2013 Krajský súd v Trenčíne rozhodol, že sudca JUDr. Ľubica Chmelanová (sudca, ktorému bola vec pridelená na rozhodnutie) nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 8C/140/2012.

Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 29.10.2013, v prípade ktorého splnomocnený zástupca navrhovateľa podal návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu. Poukázal na to, že navrhovateľovi nebolo doručené rozhodnutie Krajského súdu o vylúčení resp. nevylúčení sudcov Okresného súdu Prievidza. Pojednávanie nariadené na deň 29.10.2013 súd odročil za účelom doručenia uznesení Krajského súdu v Trenčíne zástupcovi navrhovateľa.

Súd vo veci nariadil ďalšie pojednávanie na deň 9.1.2014, v prípade ktorého splnomocnený zástupca navrhovateľa podal opäť návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a súčasne navrhol, aby súd konanie v tejto veci prerušil a to do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevylúčenia sudcu povereného prejednávaním veci. Pojednávanie nariadené na deň 9.1.2014 súd odročil za účelom predloženia spisu Najvyššiemu súdu SR na rozhodnutie o dovolaniach podaných navrhovateľom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím uznesením č.k.3 Cdo 33/2014 a 3 Cdo 34/2014-118 zo dňa 20.2.2014 konanie o dovolaniach navrhovateľa proti uzneseniam Krajského súdu v Trenčíne z 30.10.2012 sp.zn. 4 NcC 617/2012 a z 19.2.2013 sp.zn. 4 NcC 41/2013 zastavil.

Uznesením č. k. 8C/140/2012 - 119 zo dňa 3.4.2014 tunajší súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol. Voči tomuto uzneseniu odvolanie podané nebolo.

Následne súd nariadil pojednávanie na deň 19.8.2014, v prípade ktorého navrhovateľ opäť podal návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a navrhol, aby súd konanie v tejto veci prerušil a to do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevylúčenia sudcu povereného prejednávaním vecí. Procesné podanie navrhovateľa bolo doručené súdu 14.8. 2014 a súd mailom splnomocnenému zástupcovi navrhovateľa na jeho elektronickú adresu dňa 15.8.2014 oznámil, že súd pojednávanie nariadené na deň 19.8. 2014 neruší, neodročuje, že vo veci bude pojednávať a že jeho žiadosť na zrušenie pojednávania neakceptuje. Navrhovateľ i jeho splnomocnený zástupca mali doručenie na nariadené pojednávanie na deň 19.8. 2014 vykázané, na pojednávanie sa napriek oznámeniu súdu nedostavili, svoju neúčast' neospravedlnili a nepožiadali o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Na pojednávanie sa nedostavil ani odporca napriek vykázanému doručeniu. Odporca svoju neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnil, nepožiadal o odročenie pojednávania, vo veci odkázal na jeho písomné vyjadrenie. Súd konal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s listom navrhovateľa zo dňa 11.12.2012, 10.6.2013, 21.2.2014, písomným vyjadrením odporcu zo dňa 21.10.2013, listom Európskej komisie Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť č. JUST/A3/RM/kb D(2010) /1360, zoznamom fyzických osôb s údajom o výške majetkovej, nemajetkovej škody a škody celkom v súvislosti s predbežným prerokovaním nároku navrhovateľa MS SR, úradným záznamom zo dňa 24.10.2013, znaleckým posudkom č. 1/2014 Ekonomickej univerzity v Bratislave, obsahom spisu sp.zn. 15Er/2495/2011 tunajšieho súdu, na základe čoho zistil tento skutkový stav:

Z listu navrhovateľa zo dňa 11.12.2012 vyplýva, že príloha „Potvrdenie o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody“ označená na strane 7 návrhu je založená v konaní vedenom na tunajšom súde účastníkov POHOTOVOST', s.r.o. c/a Slovenská republika, zastúpená MS SR, pričom predmetom je náhrada škody a nemajetkovej ujmy zapríčinené nesprávnym úradným postupom odporcu, ktorá vznikla nesplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. 1010034 dlžníkom: Albert Vacek, nar. 28.12.1980, č. EX 7446/2011.

V liste navrhovateľa zo dňa 10.6.2013 k výzve súdu na predloženie podania (návrhu na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody s vykázaním dátumu podania) navrhovateľ uviedol, že navrhovateľ nedisponuje rovnopisom návrhu na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podaným odporcovi, navrhovateľ podal originál návrhu odporcovi, pričom odporca potvrdil prijatie tohto návrhu, a že tunajšiemu súdu bola predložená príloha - potvrdenie MS SR o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody do konaní o návrhoch súvisiacimi s vecami EX 41/2007, EX 7446/2011, EX 11017/2008 a EX 7446/2011.

Z listu navrhovateľa zo dňa 21.2.2017 (Spr 273/14) v súvislosti s doloženým znaleckým posudkom č. 1/2014 Ekonomickej univerzity v Bratislave vyplýva, že znalecký posudok preukazuje minimálnu výšku spôsobenej škody, a to v prípade majetkovej škody v každom konkrétnom individuálnom prípade neskorého rozhodovania súdu o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo výške 30,76 eur a v prípade majetkovej škody v každom konkrétnom individuálnom prípade neskorého rozhodovania o zmene súdneho exekútora vo výške 31,68 eur.

Z úradného záznamu súdu zo dňa 24.10.2013 vyplýva, že v súvislosti s označeným dôkazom navrhovateľom v jeho návrhu, že potvrdenie o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody je založené v súdnom spise vedenom pred tunajším súdom vo veci žalobcu POHOTOVOST', s.r.o. a žalovaného Slovenská republika, zast. MS SR o náhradu škody a nemajetkovú ujmu zapríčinenú nesprávnym úradným postupom pri výkone exekúcie pre pohľadávku žalobcu, ktorá

vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. 1010034 dlžníkom: XXEr/XX/XXXX. EX 7446/2011, bolo z obsahu spisu sp. zn. 15C/192/2012 tunajšieho súdu (vec súvisí s vecou č. EX 7446/2011, 16Er/2355/2011), zistené, že ani v spise 16Er/2355/2011 a ani v spise sp. zn. 15C/192/2012 sa takéto potvrdenie nenachádza. V súvislosti s tvrdením navrhovateľa, že tunajšiemu súdu bola predložená príloha - potvrdenie MS SR o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody do konaní o týchto žalobách:

1. ZE-5397-293, P. EX41/2007,
2. 5817-NZP, R., EX 7446/2011,
3. NP - 5570- 253, B. EX 11017/2008,
4. 8305- ISTINA RS, N. EX 7446/2011

bolo zistené, že s 1. súvisia spisy sp. zn. 10C/222/2012, 15Er/99/2007 tunajšieho súdu, že s 2. a 4. súvisia spisy sp. zn. 15C/192/2012, 16Er/2355/2011, 10C/193/2012, 16Er/2355/2011 tunajšieho súdu a s 3. súvisia spisy sp. zn. 5C/158/2012 a 9Er/22/2009 tunajšieho súdu. Ani v jednom z týchto spisov sa horeuvedená príloha nenachádza.

Z písomného vyjadrenia odporcu zo dňa 21.10.2013 vyplýva, že Ministerstvu spravodlivosti SR bolo v rozmedzí od 23.4.2012 do 25.9.2012 doručených viac ako 43.000 žiadostí navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. MS SR nevedlo osobitný spis pre každú podanú žiadosť. Navrhovateľ neposkytol v rámci predbežného prerokovania požadovanú súčinnosť potrebnú pre prerokovanie jeho nároku, čím bol proces predbežného prerokovania fakticky zmarený. Napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadostí, ktoré MS SR adresovalo navrhovateľovi po doručení prvotných žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, bola MS SR doručená všeobecná odpoveď, kde navrhovateľ nepreukázal požadované skutočnosti, nedoplnil žiadané informácie a nebol ochotný priložiť ani príslušné návrhy na zmenu exekútora s dátumom doručenia súdu, uznesenia o zmene súdneho exekútora, dátumy, kedy sa navrhovateľ dozvedel o škode, doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, uviesť skutočnosť, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prietahy/ústavné sťažnosti, ani doklady preukazujúce „ohrozenie“ práv zánikom povinného, resp. jeho insolveniou, stratou kontaktu s povinným, ktorými odôvodňuje vznik nemajetkovej ujmy. Vzhľadom na to, že navrhovateľ nepreukázal kumulatívne splnenie predpokladov vzniku zodpovednosti štátu z a škodu, resp. zmaril možnosť splnenie uvedených predpokladov čo i len posudzovať, žiaden z nárokov uplatnených žiadosťami o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody uspokojený nebol.

V zozname fyzických osôb s údajom o označenom súde (OS Prievidza), výške majetkovej, nemajetkovej škody a škody celkom v súvislosti s predbežným prerokovaním nároku navrhovateľa MS SR je pod por. č. 603 uvedená X.X.XXXX, z obsahu spisu sp. zn. 15Er/2495/2011 (EX 8319/2011) tunajšieho súdu zistil, že v tejto veci boli účastníkmi konania oprávnený - navrhovateľ a povinný O. H., nar. XX.X.XXXX. Dňa 3.8.2011 podal súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe doloženého exekučného titulu - Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu a návrhu oprávneného - osoba totožná s navrhovateľom pre vymoženie 262,90 eur istiny s príslušenstvom. So žiadosťou o udelenie poverenia súdny exekútor doložil zápisnicu spísanú pred súdnym exekútorom s návrhom na vykonanie exekúcie, Zmluvu o úvere č. 3461573 uzatvorenú s povinnou zo dňa 30.10.2008, Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu sp.zn. SR 06909/09 zo dňa 6.4.2009, výpis z OR týkajúci sa oprávneného. Uznesením č.k. 15Er/2495/2011-9 zo dňa 30.8.2011 tunajší súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol s odôvodnením, že exekučný titul - rozhodcovský rozsudok vzhľadom na absenciu právomoci rozhodcu v danej veci konať, a to s poukazom na neplatnosť rozhodcovskej doložky, nemožno považovať za spôsobilý exekučný titul. Rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nadobudlo právoplatnosť dňa 5.10.2011. Odvolanie podané nebolo. Uznesením č.k. 15Er/2495/2011-10 zo dňa 18.10.2011 bolo exekučné konanie zastavené. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 19.11.2011. V exekučnom spise sa nenachádzajú urgencie oprávneného adresované exekučnému súdu. Z úradnej činnosti súdu bolo zistené, že oprávnený nepodal sťažnosť na zbytočné prietahy v konaní.

V súvislosti s navrhovateľom avizovaným zadaním objednávky na spracovanie znaleckého posudku, ktorý vyčíslil výšku vzniknutej škody, navrhovateľ doložil tunajšiemu súdu Znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný Ekonomickou univerzitou v Bratislave ako znaleckým ústavom. Zo znaleckého posudku vyplýva, že jeho zadávateľom bol navrhovateľ, ZP bol vypracovaný dňa 17.1.2014 vo veci stanovenia majetkovej škody navrhovateľa za účelom súdneho konania. Úlohou znalca bolo určiť výšku majetkovej

škody, ktorá bola spôsobená nesprávnymi úradnými postupmi a nezákonnými rozhodnutiami okresných súdov SR v exekučných konaniach a to najmä v súvislosti s porušovaním zákonných lehôt a nečinnosťou, či zbytočnými priet'ahmi v exekučnom konaní pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie alebo pri rozhodovaní o zmene exekútora. Znaleckým ústavom bola majetková ujma u žalôb označených NZP a NP (podľa navrhovateľa pre prípad neskorého rozhodovania súdu o udelení poverenia na vykonanie exekúcie) ustálená na 30,76 eur a u žalôb označených ZE (podľa navrhovateľa pre prípad neskorého rozhodovania súdu o zmene exekútora) na 31,68 eur.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie poďnet.

Navrhovateľ elektronickým podaním zo dňa 14.8.2014 podal návrh, aby súd konanie prerušil a to do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlúčenia sudcu povereného prejednáváním veci. Návrh odôvodnil tým, že už v podanom návrhu na začatie konania označil skutočnosť, pre ktorú má byť vylúčený sudca poverený systémom súdneho manažmentu prejednaním a rozhodnutím veci. Tieto skutočnosti sú takého charakteru, že predpokladajú vylúčenie všetkých sudcov okresného súdu z prejednávania a rozhodovania vo veci. Navrhovateľovi bolo doručené uznesenie krajského súdu o tom, že sudcovia Okresného súdu Prievidza nie sú z veci vylúčení, ale s týmto rozhodnutím navrhovateľ zásadne nesúhlasí, tvrdí, že sú objektívne dané dôvody na vylúčenie všetkých sudcov tunajšieho súdu. Z dôvodu dosiahnutia ochrany vymenovaných práv podal navrhovateľ sťažnosť na Ústavný súd SR. Navrhovateľ trvá na tom, že objektívna námietka porušenia nestrannosti je dôvodná a je závažne podporená tiež tým, že pomer sudcu k veci, ktorý má za následok jeho zaujatosť, v danej veci vyplýva aj z právneho záujmu na prejednávaní veci, pretože môže byť rozhodnutím súdu priamo dotknutý vo svojich právach, že vylúčený je sudca aj preto, že získal o veci poznatky iným spôsobom, než z dokazovania na konaní a že do úvahy prichádza aj vzťah ekonomickej závislosti.

Toto podanie navrhovateľa (návrh na prerušenie konania) je obsahovo totožné s jeho podaním zo dňa 20.12.2013, o ktorom návrhu na prerušenie konania tunajší súd rozhodol uznesením č.k.8C/140/2012-119 zo dňa 3.4.2014 tak, že návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol. Proti tomuto uzneseniu nebolo podané odvolanie.

Súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania zo dňa 14.8.2014 zamietol s odôvodnením, že povinnosť súdu prerušiť konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku vzniká len vtedy, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú súd nie je oprávnený riešiť. Možnosť súdu prerušiť konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku vzniká len vtedy, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Takouto otázkou môže byť len rozhodnutie o takej skutočnosti, ktorá je objektívne spôsobilá mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej a nie vo veci týkajúcej sa ústavnosti rozhodnutia, ktorým bolo rozhodnuté o tom, že sudca nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. V tejto veci bolo pritom rozhodnuté odvolacím súdom o nevyhlúčení zákonného sudcu, pričom zákonný sudca je takýmto rozhodnutím viazaný. Preto podanie sťažnosti navrhovateľa na Ústavný súd Slovenskej republiky proti rozhodnutiu, ktorým sudca nebol vylúčený z prejednávania a rozhodovania vo veci, nemôže byť dôvodom na prerušenie konania, pretože rozhodnutie vo veci samej nezávisí od tejto skutočnosti, rovnako v uvedenom konaní sa nerieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu vo veci samej. Samotné podanie ústavnej sťažnosti a tvrdenie navrhovateľa o porušení jeho základných práv bez ďalšieho nezakladá žiadny právny následok so začatým súdnym konaním, nespôsobuje automaticky odklad vykonateľnosti uznesenia odvolacieho súdu, ktorý rozhodoval o nevyhlúčení zákonného sudcu. Nemožnosť rozhodnúť vo veci samej nastáva len v prípade podanej námietky zaujatosti, o ktorej nebolo rozhodnuté nadriadeným súdom /§ 16 odst. 3 O.s.p./, pričom o túto situáciu v tomto prípade nejde.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d) Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. Zákona č. 514/2003 Z.z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 9 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 19 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Podľa § 19 ods. 3 Zákona č. 514/2003 Z.z. lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Po zhodnotení výsledkov dokazovania súd dospel k záveru, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný.

Navrhovateľ sa v tejto veci domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza v predmetnej exekučnej veci a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí zákonom stanovenej doby. V návrhu uviedol, že postupoval podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., za odporcu vo veci označil Slovenskú republiku (štát).

Právnym predpisom, ktorý upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci je zákon č. 514/2003 Z.z. Pojem verejná moc zahŕňa v sebe výkon moci orgánmi zákonodarnej, výkonnej a súdnej moci. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci (a teda i súdu) je daná aj pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Vo veci náhrady škody vzniknutej v občianskom súdnom konaní koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. Ustanovenie § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení do 31.12.2012 (platného v čase tvrdeného nesprávneho úradného postupu) za nesprávny úradný postup považovalo aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Predpokladmi vzniku zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. sú a) nesprávny úradný postup, b), vznik škody a c) príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Tieto predpoklady musia byť splnené súčasne. Zodpovednosť štátu za škodu podľa tohto zákona je objektívnou zodpovednosťou. Podľa § 9 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. sa za nesprávny úradný postup považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný a nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako priama príčina škody, existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. Nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku navrhovateľa, ktoré bolo priamo a nesprostredkované spôsobené iba týmto postupom, ktorý by bol z hľadiska zmenšenia majetku navrhovateľa rozhodujúcim, tzn., ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, jeho majetok by sa nezmenšil.

Ku vzneseným procesným námietkam odporcu k predmetnému návrhu na začatie konania, súd konštatuje, že návrh navrhovateľa má v zmysle § 79 ods. 1 O.s.p. všetky náležitosti návrhu na začatie konania, pričom neoznačenie spisových značiek exekučných konaní, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu, nie je podľa názoru súdu takou vadou návrhu, ktorá by bránila súdu vo veci ďalej konať, i keď súd plne prisvedčuje argumentácii odporcu, že navrhovateľ by mal jasným spôsobom identifikovať súdne konanie, v ktorom mu mala byť spôsobená škoda, o to zvlášť, že v namietanom súdnom konaní bol účastníkom konania.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody spôsobenej okrem iného aj nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom. Navrhovateľ v tejto veci, bez doloženia príslušného dôkazu tvrdil, že podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku, na ktorú odporca pozitívne nereagoval. Pokiaľ navrhovateľ vykonal dôkaz a to vyžiadať od odporcu príslušný spis, ktorý sa týka ním podanej žiadosti o prerokovanie nároku, súd tento dôkaz nevykonal, keďže odporca vo svojom vyjadrení zo dňa 26.8.2013 nepoprel, že navrhovateľ mu takúto žiadosť podal. Navyše súd poukazuje na obsah vyjadrenia odporcu zo dňa 21.10.2013 uvedený vyššie. Tvrdenie navrhovateľa o tom, že predložil prílohu - potvrdenie MS SR o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody do konaní v žalobách týkajúcich sa exekučných konaní EX/41/2007, EX/7446/2011, EX/11017/2008, EX/7446/2011, nie je pravdivé, pretože súd tak ako to vyplýva z úradného záznamu súdu zo dňa 24.10.2013 úradnou činnosťou zistil, že takého potvrdenia sa v príslušných spisoch nenachádzajú.

Za stavu, keď navrhovateľ tvrdil, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku v súvislosti s predmetným exekučným konaním podal a odporca potvrdil, že navrhovateľ takúto žiadosť na MS SR doručil (spolu s doložením zoznamu fyzických osôb v súvislosti so žiadosťami navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku, v ktorom je uvedená i povinná XX.X.XXXXH.), súd uzavrel, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku navrhovateľom bola podaná v deň 23.4.2012 až 25.9.2012, že nárok bol uplatnený na základe tejto žiadosti a s ohľadom na skutočnosť, že nárok navrhovateľa uspokojený nebol v lehote do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, súd považoval podmienku predbežného prerokovania nároku za splnenú. Súd nevidel v podaní predmetného návrhu pred uplynutím šesťmesačnej lehoty prekážku v konaní o nároku navrhovateľa, pretože uvedená šesťmesačná lehota uplynula dňa 23.10.2012 a v nasledujúcich dňoch a je zrejme, že k uspokojeniu nároku navrhovateľa nedošlo. Vychádzajúc z právnej

úpravy § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 citovaného zákona platného do 31.12.2012 nemožno i v takomto prípade uprieť navrhovateľovi právo obrátiť sa na súd s nárokom na náhradu škody. Zákon podľa tejto úpravy nespájal s nedostatkami žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a neposkytnutím následnej súčinnosti žiadateľa dôsledok zániku nároku na náhradu škody.

K tvrdeniam navrhovateľa ku zbytočným prietiahom v konaní exekučného súdu súd uvádza, že navrhovateľ mal možnosť domáhať sa ochrany svojho práva na súdnu ochranu, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietiahov využitím inštitútu ústavnej sťažnosti v súlade s Čl. 127 ods. 1 Ústavy SR. Otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietiahov, je kompetentný preskúmať len ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, najmä z pohľadu troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu. Súдне a tým i exekučné konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prietahy v konaní. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prietiahov. Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietiahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvom stupni zásadne okresné súdy, avšak súdy, ktoré môžu porušiť právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietiahov, môžu byť aj súdy vyššieho stupňa - krajské súdy, Najvyšší súd SR. V prípade, ak by sa zbytočných prietiahov dopustil, napr. NS SR, poškodený subjekt by sa mal obrátiť na okresný súd, aby konštatoval, že jeho nadriadený orgán sa dopustil zbytočných prietiahov. Postup súdu vyššieho stupňa by bol v takomto prípade preskúmaný súdom nižšieho stupňa, čo je zjavne absurdné a len potvrdzuje, že konštatovať existenciu prietiahov v súdnom konaní je oprávnený Ústavný súd SR.

Navrhovateľ sa tiež mohol domáhať nápravy podaním sťažnosti predsedovi súdu proti porušovaniu jeho práva v exekučnom konaní podľa § 3 ods. 7 v spojení s § 62 a nasl. Zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch.

V kontexte horeuvedeného nebolo preukázané, že by navrhovateľ uplatnil svoje právo podaním sťažnosti Ústavnému súdu SR pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietiahov, práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, práva vlastníť majetok a práva na ochranu majetku a podobne a to v súvislosti s niektorou exekučnou vecou. Navrhovateľ tiež nepreukázal, že by tu existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie ESLP alebo právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietiahov. Súd z úradnej činnosti zisťoval, či navrhovateľ podal v predmetnej exekučnej veci sťažnosť predsedovi súdu na prietahy v konaní a zistil, že takáto sťažnosť podaná nebola. Súd potom uzatvára, že nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prietiahov v konaní.

V predmetnej exekučnej veci súd postupoval podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučného poriadku) (ďalej len „Exekučný poriadok“).

Navrhovateľ v tejto veci namietal, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí zákonom stanovenej doby a ďalej, že exekučný súd vykonal úradný postup bez splnenia zákonných podmienok, keď vykonal procedúru preskúmania exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu neprináleží. Takýto (podľa navrhovateľa nesprávny úradný postup) bol príčinou konkrétneho následku, ktorý sa prejavil vznikom materiálnej škody a nemajetkovej ujmy na jeho strane a viedol k zbytočným prietiahom v konaní.

Zamietnutie návrhu v tejto veci súd ďalej odôvodňuje takto:

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom od 1.6.2011 (v znení novely Exekučného poriadku zákonom č. 102/2011 Z.z.), súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul, ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v znení neskorších

predpisov, exekučný titul sa nepreskúmava. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie, alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2, písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku v znení platnom od 1.6.2011, (v znení novely Exekučného poriadku zákonom č. 102/2011 Z.z.), podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

V predmetnej exekučnej veci bola súdnym exekútorom podaná žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na tunajší súd dňa 3.8.2011 (v návrhu navrhovateľ uvádza nesprávne, že exekučné konanie začalo dňa 7.11.2009). Tunajší súd uznesením zo dňa 30.8.2011 rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (v návrhu navrhovateľ uvádza nesprávne, že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo dňa 16.8.2010). Súd teda rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia 28. deň po podaní žiadosti (v návrhu navrhovateľ nesprávne uvádza, že omeškanie s rozhodnutím súdu je viac ako 282 dní). Navrhovateľom v návrhu tvrdené skutočnosti týkajúce sa dátumu podania žiadosti, dátumu rozhodnutia súdu a počtu dní omeškania sú nepravdivé, v rozpore so skutočnosťou.

Faktom, je, že v predmetnej exekučnej veci exekučný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol po preskúmaní exekučného titulu, ktorým bol Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu. Dôvody zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia exekučným súdom sú uvedené vyššie. Skutočnosťou je tiež, že exekučný súd o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia rozhodol po uplynutí 15 dňovej lehoty od doručenia žiadosti. Aj keď žiadosť súdneho exekútora na udelenie poverenia bola exekučným súdom zamietnutá, súd vzhľadom na to, že navrhovateľ za nesprávny úradný postup považuje nevydanie rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, uvádza nasledovné:

V predmetnej exekučnej veci bola podaná žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 3.8.2011, t.j. po 1.6.2011. Súd rozhodoval o tejto žiadosti rovnako po 1.6.2011, t.j. za účinnosti Exekučného poriadku v znení platnom po 1.6.2011. V čase podania predmetnej žiadosti o udelenie poverenia lehota na vydanie poverenia v prípade rozhodnutia rozhodcovského súdu ako exekučného titulu neexistovala. V zmysle § 44 ods. 2 veta druhá a tretia ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie, alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2, písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu (predmetný exekučný titul) je rozhodnutím rozhodcovského súdu podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku v znení účinnom po 1.6.2011. Z tohto vyplýva, že tvrdenie navrhovateľa, že exekučný súd rozhodol po zákonom stanovenej lehote s omeškaním, je nepravdivé a zavádzajúce. Exekučný súd sa nedopustil žiadneho nesprávneho postupu, keďže v tomto prípade 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatila. O zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd rozhodol v primeranej lehote a nedopustil sa žiadneho nesprávneho úradného postupu.

S poukazom na citované ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom od 1.6.2011 preto nie je možné posudzovať postup exekučného súdu pri rozhodovaní o tejto žiadosti po 15-dňovej lehote ako nesprávny.

Navrhovateľ za nesprávny úradný postup exekučného súdu považoval aj vykonanie úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok spočívajúci v tom, že exekučný súd nevydal poverenie na vykonanie exekúcie, ale žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol. Poukázal na to, že, exekučný súd spôsobom odporujúcim zákon, t.j. vykonaním procedúry preskúmania bez splnenia zákonných podmienok, keď bez ďalších legálnych predpokladov založil svoju právomoc, dôsledkom ktorej zrealizoval úplný judičiálny proces zahŕňajúci zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych

noriem, aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav a meritórne rozhodnutie vo veci, čím sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu, pričom nebol ani legitímne schopný k vykonávaniu takýchto úkonov. Súd vytvoril stav reálnej nevykonalosti istiny a príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej. Na jednej strane existuje právne relevantný exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý už nie je možné zrušiť a je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný a na druhej strane nie je možné iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu na zaplatenie istiny s príslušenstvom, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci rozhodnutej.

Ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom po 1.6.2011 upravovalo povinnosť súdu vydať poverenie v lehote 15 dní, ak nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Táto lehota sa podľa názoru súdu netýkala prípadov, ak boli exekučným titulom vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmiery nimi schválené a s účinnosťou od 1.6.2011 rozhodnutia rozhodcovských súdov. Už samotné znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku oprávňovalo exekučný súd ex offa skúmať exekučný titul nielen z formálneho, ale aj z vecného hľadiska. Pri posudzovaní tohto základného predpokladu pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa exekučný súd síce nezaoberala vecnou správnosťou exekučného titulu (okrem spotrebiteľských vzťahov), ale skúma, či exekučný titul bol vydaný orgánom, ktorý na to mal právomoc a či je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Exekučný poriadok označuje za exekučný titul nielen vykonateľné rozhodnutie súdu, ale napr. aj vykonateľné rozhodnutia orgánov verejnej správy, rozhodcovských súdov a iných orgánov. V prípade, ak exekučným titulom má byť rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktorý nemal právomoc na jeho vydanie, považuje právna teória a súdna prax takéto rozhodnutie za zdarnivé, ničotné, teda z právneho hľadiska za neexistujúce a nikoho nezaväzujúce. Obdobné dôsledky treba priznať aj rozhodnutiu iného orgánu, ak tento orgán nemal právomoc ho vydať, pokiaľ to právna úprava nevyklučuje. Rozhodnutie postihnuté nedostatkom právomoci orgánu, ktorý ho vydal, tak nie je spôsobilé ani založiť prekážku rei iudicata. Ak je predmetom rozhodcovského konania spor zo spotrebiteľského právneho vzťahu, aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybníť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení Zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť tejto zmluvy a v prípade zisteného nedostatku konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, znamenajúcim neúčinnosť a teda nezáväznosť tohto exekučného titulu. Exekučný súd bol oprávnený ex offa preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, teda či rozsudky rozhodcovského súdu boli vydané v súlade so Zákonom o rozhodcovskom konaní, či zmluva o úvere, ktorá bola podkladom pre rozhodnutie rozhodcovského súdu, neobsahovala neprijateľné podmienky a či rozhodcovská doložka bola dojednaná v súlade so Zákonom o rozhodcovskom konaní a v súlade s ostatnými právnymi predpismi upravujúcimi spotrebiteľské právo. Exekučný súd preto správne skúmal exekučný titul (rozsudok rozhodcovského súdu), či tento bol vydaný v súlade s platnými právnymi predpismi. Po zistení, že v danej veci ide o spotrebiteľský vzťah a pre možný rozpor exekučného titulu s § 45 ods. 1 písm. c) Zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní alebo z dôvodu, že rozhodcovskú doložku považoval za neplatnú, ktorá nemôže byť základom právomoci rozhodcovského súdu a rozhodcovský rozsudok vzhľadom na absenciu právomoci rozhodcu v danej veci konať, s poukazom na neplatnosť rozhodcovskej doložky, nepovažoval za spôsobilý exekučný titul alebo z dôvodu, že rozhodcovský rozsudok, ktorý bol exekučným titulom, zaväzoval povinného na plnenie, ktoré bolo v rozpore so zákonom - § 52 ods. 2, § 53 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, exekučný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Takúto interpretáciu označených ustanovení Zákona o rozhodcovskom konaní v spojení s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyžaduje naplnenie príkazu vyplývajúceho z princípu ochrany práv spotrebiteľa, ktorým je odstránenie značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach založených spotrebiteľskou zmluvou ku škode spotrebiteľa. Ochrana spotrebiteľa je predmetom verejného záujmu a je nevyhnutná pre zvýšenie životnej úrovne a kvality života občanov.

V súvislosti s týmto súd poukazuje na ustanovenie § 45 ods. 1 písm. c) a ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, podľa ktorého súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví, ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne

nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c).

Za tejto situácie účastníkom exekučného konania nemohol a ani nevznikol žiadny stav právnej neistoty, keďže súd vo veci riadne rozhodol. V rámci exekučného konania má súd právo preskúmať dôkazy aj bez návrhu účastníkov, ako aj ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky či priebeh rozhodcovského konania tak, ako to vyplýva i z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR 3Cdo/146/2011, 3MCdo/11/2010, 5Cdo/291/2010 a rozhodnutí Ústavného súdu SR IV. ÚS 60/2011, I. ÚS 16/2002. Súd teda oprávnené preskúmaval exekučný titul v exekučnom konaní tak, ako mu to vyplýva z platných právnych predpisov a dostupnej judikatúry Najvyššieho súdu SR, Ústavného súdu SR a stanovísk Súdneho dvora Európskej únie. Napríklad z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 3Cdo 146/2011 zo dňa 13.10.2011 vyplýva, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd. Exekučný súd je povinný zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ak už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný. Ďalej napríklad rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie vo veci ASTURCOM TELECOMUNICACIONES SL proti Cristina Rodríguez Nogueira (C-40/08) Súdny dvor rozhodol pri riešení prejudiciálnej otázky v súvislosti so spotrebiteľskými zmluvami o otázke právomoci vnútroštátneho súdu v tom zmysle, že súd môže ex offo preskúmať nekalú povahu rozhodcovskej doložky v prípade právoplatného rozhodcovského rozsudku vydaného bez účasti spotrebiteľa v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný.

Navrhovateľ sa v tejto veci domáha náhrady majetkovej škody vo výške istiny s príslušenstvom a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 20% z uplatňovanej istiny. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. je nevyhnutné preukázať existenciu škody a jej výšku. Navrhovateľ s poukazom na ním doložený znalecký posudok považoval za nepochybné, že majetková škoda v každom individuálnom prípade neskorého rozhodovania súdu o udelení poverenia dosahuje hodnotu minimálne 30,76 eur.

Podľa názoru súdu navrhovateľ nepreukázal jednak vznik a ani výšku ním uplatňovanej škody ako skutočnej škody. Taktiež nebola preukázaná zákonná podmienka príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a konaním exekučného súdu, pretože nutnosť spravovať pohľadávku oprávneného zapríčinil povinný tým, že neplnil svoj dlh a oprávnený musel prikočiť k vymáhaniu formou exekúcie. Ide o náklady, ktoré by bolo možné zahrnúť do náhrady trov exekúcie a došlo by tak k duplicitnému plneniu.

Nemajetková ujma nezávisí automaticky len od konštatovania nedodržania zákonnej či primeranej lehoty, ale aj od okolností, ktoré sú v tejto veci v odôvodnení konštatované a na základe ktorých súd nevidel dôvod pre finančnú satisfakciu vo forme nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ nepreukázal, že by povinný subjekt zanikol, že by dochádzalo ku konaniu smerujúcemu k zániku subjektu, pričom zákon i v takom prípade umožňuje uplatnenie si pohľadávky v dedičskom, konkurznom a inom konaní. Samotné vedenie exekučného konania bez ohľadu na jeho dĺžku nie je objektívnou prekážkou na udržiavanie kontaktu oprávneného, resp. exekútora s povinným a nie je ani dôvodom k vzniku insolventnosti povinného, pretože spravidla dôvodom neplnenia dlhu povinného je jeho insolventnosť ešte v čase pred rozhodnutím v základnom konaní a aj dôvodom na samotné uzavretie zmluvy o úvere. Tieto všeobecne známe riziká sú i rizikom každého podnikateľského subjektu. Vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný, pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť, ako právnická osoba, pričom žalobca poukazuje aj na zánik podnikateľských aktivít a plánov, ale tieto bližšie nekonkretizoval a taktiež navrhovateľ nespresnil, v čom

a ako situácia ovplyvnila ďalšie jeho podnikateľské postupy. Poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu zo strany súdu. Okolnosti každého prípadu sú osobitné a vychádzať z paušálnej sumy 20% z istiny je nesprávna úvaha. Ústavný súd pri svojom rozhodovaní o poskytnutí finančného zadosťučinenia za zbytočné prietahy vychádza aj z významu sporu pre navrhovateľa a aj z toho, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave. Pokiaľ navrhovateľ tento prostriedok nevyužil, je neprijateľné, aby sa priznávala náhrada nemajetkovej ujmy keď predseda súd nemal možnosť zjednať nápravu. Pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením, čo z uvedeného návrhu nevyplýva, pretože navrhovateľ nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy, ani to, že by sa mala poskytnúť jej náhrada v peniazoch. V tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konania, v ktorom malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti navrhovateľa a povedomia, ktoré je okolo neho s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. Navrhovateľ a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európske komisie. Navrhovateľ je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné zmluvné podmienky, jeho praktiky sa dotýkajú najmä občanov s nízkymi príjmami (viď vyššie uvedený list EK). S prihliadnutím na popísanú charakteristiku podnikateľskej činnosti navrhovateľa, považuje súd jeho konanie za rozpor s dobrými mravmi, pokiaľ si uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mu mala vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite. Súčasne v takejto situácii platí, že aj v prípade porušenia práva navrhovateľa už samotné konštatovanie porušenia práv musí byť považované za dostačujúce a vylučuje možnosť priznania prípadného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy voči štátu.

Odporca v písomnom vyjadrení vo veci samej vzniesol námietku premlčania s odôvodnením, že lehota na uplatnenie nároku navrhovateľa na náhradu škody uplynula po 3 rokoch od momentu uplynutia 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Navrhovateľ sa predbežného prerokovania nároku najskôr domáhal dňa 23.4.2009, kedy boli odporcovi doručené prvé žiadosti navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, čo potvrdil aj samotný odporca v písomnom vyjadrení vo veci samej. Nárok navrhovateľa na náhradu škody súd nepovažoval za premlčaný s poukazom na cit. ust. § 19 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie. V danom prípade sa navrhovateľ dozvedel o tom, že súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, najskôr doručením tohto rozhodnutia. Od uvedeného dňa mu začala plynúť trojročná premlčacia lehota, ktorá v čase podania návrhu vo veci samej na súd ešte neuplynula, preto jeho právo na náhradu škody nie je možné považovať za premlčané. Uznesenie súdu o zamietnutí návrhu súdneho exekútora o udelenie poverenia bolo doručené zást. oprávneného dňa 7.8.2011.

Pokiaľ navrhovateľ žiadal, aby súd vyčkal s rozhodnutím vo veci na znalecký posudok, o vypracovanie ktorého požiadal znalca z odboru Právne vzťahy k cudzine, odvetvie Európske právo, ktorý by mal zodpovedať na otázky týkajúce sa interpretácie a aplikácie Smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 v nadväznosti na justičnú prax a záväznú judikatúru Súdneho dvora EÚ, na preukázanie skutočností, že postup exekučného súdu je nesprávny (v rozpore so zákonom), súd jeho návrh na doplnenie dokazovania neakceptoval z dôvodu, že znalecký posudok je na preskúmanie správnosti preukázaných tvrdení účastníkov konania a nemôže odpovedať na otázky právneho charakteru. V danom prípade otázka existencie skutočností zakladajúcich nesprávny úradný postup exekučného súdu je právnou otázkou, nie skutkovou, a preto tento návrh na doplnenie dokazovania nebolo možné považovať za opodstatnený.

Záverom súd uvádza, že podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody musia byť splnené súčasne. V tomto prípade podmienka existencie nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v predmetnej veci splnená nie je. Nemôže byť teda splnená ani podmienka existencie príčinnej súvislosti medzi neprávym úradným postupom a škodou. Pre nepreukázanie všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu u odporcu, t.j. nepreukázanie nesprávneho úradného postupu, reálne nepreukázanie vzniku škody a chýbajúcu príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody sú návrh navrhovateľa zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Neúspešnému navrhovateľovi nevzniklo právo na náhradu trov konania. Úspešný odporca nevyčíslił trovy konania, zo spisu nevyplývajú žiadne jeho iné trovy konania ani trovy právneho zastúpenia, súd preto rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie do 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach /§ 42 ods.3 O.s.p./ uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p.)

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.